



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **R. D.**, zastoupený JUDr. Pavlínou Zíkovou, advokátkou se sídlem Sazovická 20, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2017, č. j. X, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2018, č. j. 49 Ad 11/2017 – 33,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 1 573 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně advokátky JUDr. Pavlíny Zíkové.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalovaná v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zrušena její rozhodnutí ze dne 4. 8. 2017 a 13. 4. 2017 a věc jí vrácena k dalšímu řízení. Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2017 žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila svoje předchozí rozhodnutí ze dne 13. 4. 2017. Rozhodnutím vydaným v prvním stupni uložila žalovaná podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“) žalobci povinnost vrátit přeplatek na sirotčím důchodu ve výši 15 024 Kč za období od 14. 6. 2012 do 31. 8. 2012. Podrobněji bude o jeho obsahu pojednáno níže.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Matka žalobce zaslala dne 28. 5. 2012 žalované sdělení PB – Vyšší odborné školy a Střední školy

managementu, s.r.o., o vyhovění žádosti žalobce o přerušení jeho studia k 18. 5. 2012 s maximální délkou přerušení dva roky. V poučení tohoto sdělení byl žalobce upozorněn na svou ohlašovací povinnost, která mu vzniká v případě, že jsou mu vypláceny sociální dávky či dávky zdravotního nebo sociálního zabezpečení, s tím, že po dobu přerušení studia stát tyto dávky nehradí. Současně matka žalobce přiložila i sdělení téže školy o tom, že bylo vyhověno žádosti žalobce o opakování 3. ročníku od 1. 9. 2012. Na základě těchto dokladů žalovaná rozhodnutím I. ze dne 21. 6. 2012 odňala žalobci ode dne 24. 7. 2012 dosud pobíraný sirotčí důchod. V odůvodnění rozhodnutí byla citována právní úprava podmínek, za nichž vzniká nárok na sirotčí důchod, konkrétně text ustanovení § 20 odst. 3, 4 a 6 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V návaznosti na to žalovaná konstatovala, že „[v]zhledem k tomu, že účastník řízení dne 18. 5. 2012 ukončil soustavnou přípravu na budoucí povolání a protože nebylo prokázáno, že nadále splňuje některou z podmínek nezaopatřenosti (ust. § 20 odst. 3 nebo odst. 4 zdp), nárok na sirotčí důchod dnem 13. 6. 2012 zanikl. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku.“ Současně bylo žalovanou vydáno i rozhodnutí II., kterým byla žalobci uložena povinnost vrátit přeplatek na sirotčím důchodu za dobu od 14. 6. 2012 do 13. 7. 2012 ve výši 5853 Kč. Součástí spisu je i interní oznámení o splacení pohledávky uvedené v rozhodnutí II. dne 4. 7. 2012, ze kterého je zřejmé, že žalobce řádně a včas částku 5853 Kč žalované vrátil.

[3] Na základě žádosti matky žalobce ze dne 4. 9. 2012 o obnovení vyplácení sirotčího a vdovského důchodu bylo dne 9. 10. 2012 vydáno rozhodnutí, jímž byl žalobci uvolněn sirotčí důchod ve výši 5853 Kč, a to od 14. 6. 2012 (namísto od 1. 9. 2012 – *pozn. soudu*) a jež bylo odůvodněno tím, že žalobce „*nadále splňuje podmínku nezaopatřenosti*.“ Žalobci bylo také adresováno oznámení ze dne 27. 9. 2012, v němž byl informován o tom, že vyúčtování jeho důchodu za období od 14. 6. 2012 do 13. 10. 2012 v částce 23 412 Kč mu bude poukázáno poštovní poukázkou. Z interního dokladu žalované o výpočtu doplatku důchodu přitom podle soudu vyplynulo, že tato částka je právě čtyřnásobkem měsíční dávky sirotčího důchodu. Dne 10. 12. 2012 žalovaná obdržela oznámení matky žalobce o tom, že v tento den žalobce ukončil studium. V návaznosti na to pak žalovaná dne 15. 3. 2013 (poté, co ověřila, že žalobce nepřevzal výplatu dávky za leden 2013) rozhodla o tom, že se žalobci od 14. 12. 2012 sirotčí důchod opětovně odnímá.

[4] Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2017 (poté co neoprávněné vyplacení sirotčího důchodu žalovaná zjistila v souvislosti s řízením o žádosti matky žalobce o obnovu výplaty vdovského důchodu) uložila žalovaná žalobci povinnost vrátit ve lhůtě 8 dnů od právní moci rozhodnutí přeplatek na dávatel důchodového pojištění ve výši 15 024 Kč, který vznikl na sirotčím důchodu za období od 14. 6. 2012 do 31. 8. 2012. V odůvodnění uvedla, že žalobce je za vznik přeplatku odpovědný, protože jej zavinil přijetím dávky, ačkoliv v uvedené době nebyl nezaopatřeným dítětem, neboť nestudoval. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, ve kterých zástupkyně žalobce upozorňovala na nesplnění podmínek pro vrácení přeplatku na sirotčím důchodu v ustanovení § 118a odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení, a to z důvodu, že žalobce splnil všechny zákonné povinnosti vztahující se k nároku na výplatu sirotčího důchodu a že s ohledem na předchozí rozhodnutí žalované o přiznání, odnětí a opětovném přiznání sirotčího důchodu dávku přijal v dobré víře. Dále žalobce namítal, že viníkem přeplatku je žalovaná a její pochybení mu nemůže být přičítáno k tíži.

[5] Napadeným rozhodnutím ze dne 4. 8. 2017 žalovaná námitky zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění zdůraznila, že v dotčeném období nesplňoval žalobce zákonné podmínky, na jejichž základě by byl oprávněn pobírat sirotčí důchod, a že byl o podmínkách nároku na důchod a jeho výplatu řádně informován, například v jejích rozhodnutích ze dne 21. 6. 2012 o odnětí důchodu a o uložení povinnosti vrátit přeplatek. Žalovaná také poukázala na poučení obsažené v oznámení, jímž byl žalobce informován o schválení své žádosti o přerušení studia, prostřednictvím kterého se žalobce seznámil s ustanovením školského zákona stanovícím, že v době přerušení studia není studentem. Dle žalované tak byly naplněny podmínky § 118a odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení pro uplatnění nároku na vrácení neoprávněně vyplacené částky na sirotčím důchodu, protože žalobce zavinil vznik přeplatku tím, že přijal splátky důchodu, ačkoli vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl předpokládat, že za období, v němž přerušil soustavou přípravu na budoucí povolání, mu nenáleží. Žalovaná poukázala též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž ani její liknavý přístup nemohl založit žalobci legitimní očekávání, že splátky sirotčího důchodu pobíral po právu, neboť z hlediska tohoto prodlení je relevantní pouze pětiletá prekluzivní lhůta stanovená v § 118a odst. 5 zákona o organizaci sociálního zabezpečení.

[6] Na základě výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci bylo sporné, zda žalobce přijetím sirotčího důchodu naplnil druhou podmínku subjektivní odpovědnosti podle § 118a odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení ve formě nevědomé nedbalosti, tedy zda musel z okolností předpokládat, že mu byl sirotčí důchod poukázán neoprávněně. K tomu soud předeslal, že ze samotné skutečnosti, že řádně splnil svoji oznamovací povinnost, si ještě žalobce nemusel nutně dovodit, že došlo k neoprávněnému vyplácení sirotčího důchodu. Soud nepopřel, že žalobce byl seznámen s podmínkami, za nichž mu náleží výplata sirotčího důchodu, prostřednictvím rozhodnutí I. ze dne 21. 6. 2012, na jehož základě mu byl po oznámení o přerušení studia odejmut sirotčí důchod a v jehož odůvodnění bylo uvedeno, že „[p]odle ustanovení § 52 odst. 1 *zdp sirotčí důchod náleží pouze nezaopatřenému dítěti,*“ spolu s citací vybraných pasáží zákona o důchodovém pojištění stanovících základní rámec statusu nezaopatřeného dítěte. Stejně tak žalobce obdržel konkrétní poučení i v rámci oznámení o přerušení studia, ve kterém byl upozorněn na svoji ohlašovací povinnost a na to, že v důsledku přerušení studia již nemá nárok na sirotčí důchod. Soud souhlasil i s tím, že žalobce musel o své povinnosti (nepřijmout, případně bezodkladně vrátit neoprávněnou výplatu sirotčího důchodu) vědět, neboť již jednou, právě rozhodnutím I. ze dne 21. 6. 2012, zanikl žalobci nárok na dávku a rozhodnutím II z téhož dne bylo žalobci uloženo vrátit vzniklý přeplatek. Z uvedených skutečností bylo dle názoru soudu možno dovodit, že v případě déletrvajícího přerušení (či ukončení) studia by žalobce nemohl být v dobré víře, že mu náleží sirotčí důchod i za dobu, kdy nestudoval.

[7] Pozice žalobce však byla podle soudu oproti uvedeným předpokladům poněkud odlišná. Žalobce totiž studium přerušil v červnu roku 2012, prakticky na konci školního roku, a již od 1. 9. 2012, tj. od počátku následujícího školního roku dál studoval (opakoval 3. ročník). Ostatně matka žalobce, která v dané věci se žalovanou komunikovala, zaslala žalované současně jednou zásilkou obě oznámení školy, jak o přerušení studia, tak o přijetí žalobce k dalšímu studiu. V tomto směru měl soud za to, že je obecně známo (a žalobce

sám s tím měl nepochybně zkušenost z předchozí doby), že sirotčí důchod náleží jeho poživatelům i za dobu prázdnin mezi jednotlivými školními roky, popř. mezi navazujícím studiem na různých školách. Tato skutečnost konkrétně vyplývá z ustanovení § 22 odst. 2, popř. § 23 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, jež jsou poměrně kasuistická a z hlediska osoby neznalé práva i do jisté míry komplikovaná. Bez detailního a podrobného seznámení s textem právního předpisu nelze očekávat, že by příjemce důchodu musel vědět, že v případě, kdy ukončí (přeruší) studium v samém závěru školního roku a ihned v následujícím školním roce pokračuje v dalším studiu, se na dobu prázdnin nehledí jako na dobu studia, resp. na něj jako na nezaopatřené dítě. Přitom o kritériích posuzování doby mezi jednotlivými školními roky z hlediska zaopatřенosti dítěte se žalobce ze žádného z rozhodnutí, jež mu byly žalovanou doručeny, nic bližšího nedozvěděl. Pokud pak z oznámení školy žalobce zjistil, že přerušením studia mu zaniká nárok na důchod, mohl za dané specifické situace být rozumně přesvědčen, že to je pouze obecné pravidlo, které se však s ohledem na jeho navazující studium neuplatní. Ještě pravděpodobnější však podle soudu je, že žalobce vůbec nevěděl, jak to v dané situaci s jeho nárokem stojí, a ponechal v návaznosti na splnění své ohlašovací povinnosti danou záležitostí na žalovanou, která by měla nejlépe vědět, zda za daných okolností nárok zanikl, či je s ohledem na další pokračování studia zachován. Toto přesvědčení (nutně nejisté) pak logicky bylo následným rozhodnutím o obnovení výplaty dávky i za období prázdnin utvrzeno, popř. předchozí nejistota a nevědomost žalobce mohla být nahrazena (za daných okolností pochopitelným) přesvědčením, že i tyto letní prázdniny byl nárok na důchod vzhledem k navazujícímu studiu zachován. V této souvislosti si dle názoru soudu nelze nepovšimnout, že vlastní odůvodnění rozhodnutí o obnovení výplaty sirotčího důchodu je více než strohé a jeho jediná věta o tom, že žalobce „nadále“ splňuje podmínku nezaopatřенosti, jednoznačně žalobce informovala o tom, že v období mezi školními roky 2011/2012 a 2012/2013 status nezaopatřенého dítěte neztratil.

[8] Na základě uvedených okolností tedy soud nesdílel názor žalované, že měl žalobce dostatek informací, na jejichž základě musel předpokládat, že mu dodatečná výplata sirotčího důchodu byla poskytnuta neoprávněně. Podmínky pro uložení povinnosti vrátit neoprávněně vyplacený sirotčí důchod dle § 118a odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení tak za daného skutkového stavu nebyly naplněny. To platí stejnou měrou jak pro napadené, tak i pro prvostupňové rozhodnutí žalované. Krajský soud proto postupoval podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s., zrušil obě rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

[9] Kasační stížnost podala žalovaná (dále jen stěžovatelka) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky. Poukázala především na znění příslušných ustanovení § 52 odst. 1 a § 20 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění a na skutečnost, že o obsahu uvedených ustanovení byl stěžovatel opakovaně poučen. Ve smyslu uvedených poučení také v souladu se svou oznamovací povinností informoval stěžovatelku jak o přerušení, tak posléze i o ukončení studia. Jestliže si žalobce byl vědom toho, že nárok na sirotčí důchod je plně závislý na jeho setrvání na studiích, přitom studia přerušil ještě před koncem školního roku, pak věděl, že ve smyslu § 97 odst. 6 školského zákona přestal být studentem školy a logicky nemohl očekávat, že mu bude sirotčí důchod náležet až do konce školního roku, tj. do 31. 8. 2012. V opačném případě by totiž zcela ztratilo smysl oznámení stěžovatelce, že studium přerušil. V době od

pokračování

18. 5. 2012 do 31. 8. 2012 žalobce nebyl studentem a nebyl tedy ani nezaopatřeným dítětem.

[10] Vzhledem k nastíněným okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že přijetím sirotčího důchodu za období, v němž nebyl studentem – nezaopatřeným dítětem, porušuje zákonem stanovenou povinnost. Tento závěr je pak podpořen i tím, že v rozhodnutí PB – Vyšší odborné školy a střední školy managementu ze dne 21. 5. 2012 je uvedeno poučení, z něhož muselo být žalobci zřejmé, že dávky sociálního zabezpečení, tj. sirotčí důchod „*po dobu přerušení nehradí stát*“. Stěžovatelka má tedy za to, že krajský soud skutkové okolnosti případu nesprávně vyhodnotil a na základě toho učinil nesprávný závěr ohledně podmínek pro předepsání přeplatku k úhradě. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud proto při posouzení věci vycházel ze skutkových zjištění výše uvedených. K tomu jen podotýká, že úvodem zmiňované oznámení o přerušení studia ze dne 12. 5. 2012 není v originále součástí dávkového spisu a jeho obsah je pouze reprodukován ve vnitřní korespondenci žalované ze dne 30. 3. 2017 mezi oddělením rozhodování o námitkách a oddělením 427. Na doplnění pak uvádí, že den splatnosti sirotčího důchodu žalobce byl po celou dobu jeho pobírání stanoven na 14. den v kalendářním měsíci.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobci v rozhodném období náležel sirotčí důchod ještě za měsíc květen 2012 (neboť splátka důchodu dne 14. 5. 2012 předcházela dni přerušení studia dne 18. 5. 2012), nenáležel však již za měsíce červen a červenec 2012 (ve splátkách pokrývajících období od 14. 6. do 13. 8. 2012) a částečně za měsíc srpen 2012 (za období od 14. 8. do 31. 8. 2012), kdy žalobce nebyl studentem a nebyl tedy nezaopatřeným dítětem připravujícím se na budoucí povolání. Tomu odpovídá i zjištěná výše přeplatku na dávce ($2 \times 5853 = 11\,706$ Kč za měsíce červen a červenec + 3318 Kč jako poměrná část splátky důchodu za srpen, tj. celkově 15 024 Kč).

[13] Spornou otázkou, již má Nejvyšší správní soud posoudit, je, zda za výše popsanych okolností žalobce měl a mohl vědět o tom, že sirotčí důchod v uvedeném období pobírá neoprávněně, a tedy, zda mu lze přičíst zavinění za vznik přeplatku a předepsat mu ho k úhradě. Krajský soud měl za to, že takovouto odpovědnost u žalobce dovodit nelze, neboť stěžovatelka mu za uvedené období sirotčí důchod chybně přiznala se zpětnou účinností sama, přičemž výplata dávky v zásadě pokryla období prázdnin mezi koncem starého a začátkem nového školního roku, takže při povšechné znalosti uživatelů sirotčího důchodu o podmínkách jeho poskytování mohl být žalobce v domněnání, že mu i za toto období dávka náleží. Tuto základní tezi, na níž krajský soud postavil svoje rozhodnutí, pak stěžovatelka zpochybnila poukazem na četná poučení, kterých se žalobci v různých fázích řízení o dávku dostalo, a také s ohledem na skutečnost, že žalobce podmínky nároku na sirotčí důchod znal, neboť svoji oznamovací povinnost si na základě toho řádně plnil.

[14] Nejvyšší správní soud má po posouzení věci za to, že závěry, které krajský soud učinil, v podstatné míře obstojí, s ohledem na skutkové okolnosti případu je však přeci jen třeba učinit v nich určitou korekci. Nejvyšší správní soud především nesdílí názor stěžovatelky, že byl žalobce v různých poučeních dostatečně obeznámen s tím, za jakých podmínek mu dávka nenaleží. Je pravdou, že ustanovení § 22 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění uvádí, že za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání na střední škole se považuje také doba od skončení výuky v jednom školním roce do počátku následujícího školního roku, jestliže dítě pokračuje bez přerušení v dalším studiu; takto podrobně však (jak správně poznamenal již krajský soud) žalobce nikdy poučen nebyl a hlubší znalost práva u něj v této otázce nejen není doložena, ale nelze ji ani předpokládat. Povšechné znalosti, které žalobce o podmínkách nároku na dávku v důsledku obecných poučení nepochybně měl, mu tedy dostačovaly k plnění jeho oznamovací povinnosti, jen obtížně by však bylo možno dovodit, i s ohledem na specifické okolnosti případu (omyl samotné stěžovatelky při opětovném přiznání dávky, jeho pozdní odhalení i skutečnost, že přeplatek vznikl převážně za dobu prázdnin), že o neoprávněném pobírání dávky měl a mohl vědět v celém rozsahu.

[15] Nejvyšší správní soud tedy v základu souhlasí s rozhodovacím důvodem napadeného rozsudku, zároveň však musí konstatovat, že krajský soud přistoupil k řešení sporné otázky odpovědnosti žalobce za vzniklý přeplatek na dávce přeci jen příliš velkoryse. Z hlediska výše uvedeného má Nejvyšší správní soud za to, že dovodit odpovědnost žalobce za přeplatek za měsíce červenec a srpen 2012 nelze, jinak je tomu ovšem s přeplatkem za měsíc červen 2012. Zda splátka důchodu za příslušný měsíc náleží, je závislé na tom, zda poživatel důchodu splňuje podmínky nároku na dávku a její výplatu ke dni splatnosti dávky. To muselo být žalobci zřejmé již jen z toho, že studium přerušil ke dni 18. 5. 2012, splátka důchodu za měsíc květen, se splatností dne 14. 5. 2012, mu však ještě náležela celá. Splátka za měsíc červen, splatná dne 14. 6. 2012, mu již nenáležela, což našlo svůj odraz i v rozhodnutí stěžovatelky ze dne 21. 6. 2012 – II. o povinnosti žalobce za tento měsíc vzniklý přeplatek vrátit. Této povinnosti si žalobce byl vědom, přeplatek uhradil, měsíc červen přitom ještě není prázdninovým měsícem. Nejvyšší správní soud tak má za to, že ohledně splátky sirotčího důchodu za měsíc červen 2012 nemohl být žalobce ani po vydání rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2012 v dobré víře, že dávku pobírá právem, a proto dává částečně za pravdu stěžovateli v tom, že žalobce ve smyslu § 118 a odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení musel z okolností předpokládat, že dávka byla alespoň za toto období vyplacena neprávem.

[16] Za této situace musel Nejvyšší správní soud zvážit, jak o kasační stížnosti rozhodnout. Krajský soud zrušil napadeným rozsudkem obě rozhodnutí žalované o přeplatku na dávce pro nezákonnost. Vzhledem k tomu, že tento výrok i po korekci právního názoru zde vysloveného obstojí, nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zrušení napadeného rozsudku, ale kasační stížnost podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl. V dalším řízení je však stěžovatelka vázána právním názorem upraveným Nejvyšším správním soudem tak, že žalobce je ve smyslu § 118a odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení odpovědný za vznik přeplatku na sirotčím důchodu za měsíc červen roku 2012.

[17] Z hlediska výsledku řízení o kasační stížnosti stěžovatelka nebyla úspěšná, nemá

pokračování

ostatně právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalobce ve věci byl úspěšný, Nejvyšší správní soud proto uložil stěžovateli uhradit mu vzniklé náklady řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady spočívají v nákladech jeho právního zastoupení, kdy zástupkyně žalobce učinila v řízení jeden hlavní úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., za nějž náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 2 cit. vyhl. ve výši 1000 Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhl. ve výši 300 Kč, celkově tedy 1300 Kč. Zástupkyně žalobce je plátcí DPH, uvedenou částku je tedy nutno s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. navýšit o 21%, tj. o 273 Kč. Nejvyšší správní soud proto přiznal žalobci náhradu nákladů řízení v úhrnné výši 1573 Kč (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Uvedenou částku je stěžovatelka povinna zaplatit k rukám zástupkyně žalobce advokátky JUDr. Pavlíně Zíkové do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. února 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu